

Sygn. akt IV P 125/21

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2023 r.

Sąd Rejonowy w Puławach IV Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Magdalena Gałkowska

Protokolant p.o. sekretarza sądowego Diana Rusińska- Marcola

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2023 r. w Puławach

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko K. K. (1)

o wynagrodzenie za pracę, diety i ryczałty za noclegi, ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, odszkodowanie i wydanie świadectwa pracy

1. Umarza postępowanie co do żądania wydania świadectwa pracy, zasądzenia wynagrodzenia za pracę i ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy;

2. Zasądza od pozwanego K. K. (1) na rzecz powoda J. K. ustawowe odsetki za opóźnienie od kwot:

- 4.272,61 zł (cztery tysiące dwieście siedemdziesiąt dwa złote 61/100) za okres od dnia 17 lipca 2021r. do dnia 27 grudnia 2021r.;

- 1.940,03 zł (jeden tysiąc dziewięćset czterdzieści złotych 03/100) za okres od dnia 11 lipca 2020r. do dnia 17 grudnia 2021r.;

3. Zasądza od pozwanego K. K. (1) na rzecz powoda J. K. kwotę 6.105,04 zł (sześć tysięcy sto pięć złotych 04/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 lipca 2020r. do dnia zapłaty;

4. Oddala powództwo w pozostałym zakresie;

5. Wyrokowi w pkt 2 do kwoty 2.600,00 zł nadaje rygor natychmiastowej wykonalności;

6. Koszty postępowania znosi wzajemnie między stronami.

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 19 sierpnia 2021r. skierowanym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L. powód J. K. wnosi o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego K. K. (1) kwot: 1/. 8.785,04 zł tytułem wynagrodzenia za pracę za czerwiec 2020r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 lipca 2020r. do dnia zapłaty; 2/. 2.680 zł tytułem wynagrodzenia za 26 dni urlopu wypoczynkowego wykorzystanego w 2020r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 czerwca 2020r. do dnia zapłaty; 3/. 2.330 zł tytułem wynagrodzenia za 26 dni urlopu wypoczynkowego wykorzystanego w 2019r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11

września 2019r. do dnia; 4/. 2.100 zł tytułem wynagrodzenia za 26 dni urlopu wypoczynkowego wykorzystanego w 2018r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 września 2018r. do dnia zapłaty; 5/. 8040 zł tytułem odszkodowania na podstawie art. 55 §1¹ kp wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 lipca 2021r. do dnia zapłaty, a nadto wnosił o zobowiązanie pozwanego do wydania świadectwa pracy.

Postanowieniem z dnia 24 sierpnia 2021r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L. uznał się niewłaściwym w sprawie i przekazał sprawę do rozpoznania tut. sądowi.

Pozwany K. K. (1), prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) K. K. (1) w C., powództwa nie uznawał i wnosił o jego oddalenie.

W piśmie procesowym z dnia 25 marca 2022r. powód oświadczył, iż wobec tego, że w dniu 17 grudnia 2021r. pozwany wypłacił jemu kwotę netto 1.940,03 zł tytułem wynagrodzenia za pracę i wynagrodzenia chorobowego za czerwiec 2020r., w dniu 22 grudnia 21r. kwotę 691,13 zł tytułem wynagrodzenia chorobowego za lipiec 2020r., zaś w dniu 27 grudnia 2021r. kwotę 4.272,61 zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany przez powoda urlop wypoczynkowy, a w dniu 29 grudnia 2021r. pozwany przesłał powodowi świadectwo pracy, to cofa powództwo o wydanie świadectwa pracy oraz zalicza dokonane wypłaty w pierwszej kolejności na odsetki ustawowe za opóźnienie.

Na rozprawie w dniu 31 marca 2022r. powód sprecyzował swoje żądanie w ten sposób, iż oświadczył, że popiera powództwo o wyrównanie należnego jemu wynagrodzenia za czerwiec 2020r. w wysokości różnicy pomiędzy kwotą dochodzoną w pozwie, a jemu wypłaconą wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 lipca 2020r. do dnia zapłaty; wnosił też o zasądzenie na jego rzecz różnicy pomiędzy kwotami wynagrodzenia za urlop wskazanymi w pkt 2-4 pozwu, a kwotą wypłaconą jemu tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, cofając swoje żądania co do kwot wypłaconych jemu przez pozwanego pracodawcę; także podtrzymywał roszczenie z pkt 5 pozwu tj. domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego kwoty 8.040 zł tytułem odszkodowania na podstawie art. 55 §1¹ kp wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 lipca 2021r. do dnia zapłaty. Powód oświadczył, że podtrzymuje swoje pisemne oświadczenie co do cofnięcia powództwa w zakresie żądania wydania świadectwa pracy, zaś pełnomocnik pozwanego wyraził na to zgodę.

Na rozprawie w dniu 24 stycznia 2023r. powód oświadczył, że popiera powództwo o: 1/ wyrównanie należnego jemu wynagrodzenia za czerwiec 2020r. w wysokości różnicy pomiędzy kwotą dochodzoną w pozwie, a jemu wypłaconą wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 lipca 2020r. do dnia zapłaty; 2/ zasądzenie na jego rzecz różnicy pomiędzy kwotami wynagrodzenia za urlop wskazanymi w pkt 2-4 pozwu, a kwotą wypłaconą jemu tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, 3/ kwoty 8.040 zł tytułem odszkodowania na podstawie art. 55 §1¹ kp wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 lipca 2021r. do dnia zapłaty oraz 4/ ustawowych odsetek za opóźnienie od wypłaconych jemu: w dniu 17 grudnia 2021r. kwoty netto 1.940,03 zł tytułem wynagrodzenia za pracę i wynagrodzenia chorobowego za czerwiec 2020r. za okres od 11 lipca 2020r. do 17 grudnia 2021. i w dniu 27 grudnia 2021r. kwoty 4.272,61 zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany przez powoda urlop wypoczynkowy za okres od dnia wymagalności do dnia 27 grudnia 2021r. Pełnomocnik pozwanego powództwa nie uznawał i wnosił o jego oddalenie. Następnie, podczas tej rozprawy powód oświadczył, że cofa roszczenie o należności za urlop wypoczynkowy tj. żądania z pkt 2-4 pozwu, a pełnomocnik pozwanego wyraził na to zgodę. Powód nadto oświadczył, że podtrzymuje roszczenie o zasądzenie na jego rzecz ustawowych odsetek za opóźnienie od wypłaconej jemu w dniu 27 grudnia 2021r. kwoty tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy.

Ostatecznie podczas tej rozprawy powód oświadczył, że domaga się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego pracodawcy: 1/ kwoty 6.105,04 zł tytułem diet i ryczałtów za noclegi z tytułu podróży służbowych odbytych przez niego w czerwcu 2020r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lipca 2020r. do dnia zapłaty, 2/ ustawowych odsetek za opóźnienie od wypłaconej jemu w dniu 17 grudnia 2021r. kwoty netto 1.940,03 zł za okres od 11 lipca 2020r. do dnia 17 grudnia 2021r., 3/ ustawowych odsetek za opóźnienie od wypłaconej jemu w dniu 27 grudnia 2021r. kwoty tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy za okres od momentu rozwiązania umowy o pracę do dnia 27 grudnia 2021r.,

4/ kwoty 8.040 zł tytułem odszkodowania na podstawie art. 55 §1¹ kp wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 lipca 2021r. do dnia zapłaty .

Pełnomocnik pozwanego w dalszym ciągu w żadnym zakresie powództwa nie uznawał i wnosił o jego oddalenie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany K. K. (1) prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...) K. K. (1) w C. min. w zakresie międzynarodowego transportu drogowego towarów (bezsporne).

Powód J. K. zawarł na piśmie umowę o pracę z pozwanym K. K. (1), prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) K. K. (1) w C. od dnia 16 października 2017r., początkowo na okres próbny, a od 31 grudnia 2017r. na czas nieokreślony, w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 12 t, a jako miejsce wykonywania pracy wskazano miejscowość G. (k.14-15, akta osobowe- koperta k.95). W treści umowy zawartej na czas nieokreślony wpisano, że powód będzie pracował w pełnym wymiarze czasu pracy, z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 2000 zł, płatnym do 10 kolejnego miesiąca po przepracowaniu. Porozumieniami zmieniającymi postanowienia umowy o pracę strony stosunku pracy ustaliły, że z dniem 1 stycznia 2018r. wynagrodzenie powoda wynosić będzie 2.100 zł, z dniem 1 stycznia 2019r. 2.330 zł, a z dniem 1 stycznia 2020r. 2.680 zł (k.11-13, akta osobowe).

W okresie zatrudnienia u pozwanego powód odbywał podróże krajowe i zagraniczne (bezsporne). W treści umów o pracę zawieranych pomiędzy stronami nie było postanowień dotyczących należności z tytułu odbywanych przez powoda podróży służbowe (bezsporne). Pozwany wypłacał powodowi wynagrodzenie wskazane w treści umowy o pracę oraz należności z tytułu odbytych przez niego podróży zagranicznych tj. diety i ryczałty za noclegi w wysokościach wynikających z ogólnie obowiązujących przepisów i tak było do końca kwietnia 2020r. (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc k.242v-243v). Wynagrodzenie za pracę za dany miesiąc i należności z tytułu podróży służbowych odbytych przez powoda w danym miesiącu wypłacane były powodowi przez pozwanego po powrocie z tras „ do ręki” (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc).

Powód posiadał kartę kierowcy, a także samochody którymi jeździł, wyposażone były w tachografy rejestrujące przebieg tras i pracodawcę miał możliwość zdalnego szczytania zapisów na tachografie, co czynił faktycznie (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc) .

W maju 2020r. powód nie wykonywał żadnej pracy na rzecz pozwanego pracodawcy , przebywał na urlopie wypoczynkowym (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc). W czerwcu 2020r. powód wykonywał pracę na rzecz pozwanego w dniach od 1 do 19, przebywając w podróży służbowej i realizując tę pracę na terenie różnych państw, a faktyczny i rzeczywisty przebieg tych tras wynika z zapisów na wydrukach z karty kierowcy (k.17-20, zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc). W dniu 19 czerwca 2020r. powód przyjechał na bazę do firmy pozwanego, nie były wtedy pozwanego, była tylko matka pozwanego, która poinformowała powoda, iż ma do wypłacenia dla niego część wynagrodzenia, ale powód ich nie przyjął i powiedział że czeka na całość rozliczenia z pozwanym za wykonaną przez niego w czerwcu 2020r. pracę (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc).

Pozwany nie wypłacił powodowi w terminie do 11 lipca 2020r. należności z tytułu wykonanej przez niego pracy w czerwcu 2020r. (bezsporne).

Powód przebywał na zwolnieniu lekarskim nieprzerwanie od 29 czerwca 2020r. do 2 lutego 2021r., a następnie na świadczeniu rehabilitacyjnym (k.45-58); w tym okresie kontaktował się on z pozwanym telefonicznie w sprawie niewypłaconego wynagrodzenia, a podczas tych rozmów pozwany zapewniał powoda, że wypłaci mu wynagrodzenie (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc). Powód nie przedstawił pozwanemu karty kierowcy, pracodawcę nie żądał od niego przedstawienia karty kierowcy (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc). W 2021r. podczas jednej z rozmów telefonicznych na temat niewypłaconego powodowi wynagrodzenia pozwany oświadczył, że wobec tego, iż powód wyrządził szkody w samochodzie, którym jeździł, to nie wypłaci mu należności z tytułu wykonywanej przez niego pracy w czerwcu 2020r. (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc).

Powód dokonał „na własną rękę” u osoby posiadającej program do odczytywania zapisów z kart kierowcy, odczytu zapisów z tej karty, wykonane zostało następnie na podstawie zapisów z tej karty komputerowe rozliczenie odbytych w czerwcu 2020r. podróży służbowych tj. wyliczone zostały diety w wysokości 3.453,90 zł i ryczałty za noclegi w wysokości 2.651,14 zł (k.21-22, 222, zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc) .

W dniu 14 lipca 2021r. powód sporządził oświadczenie woli o rozwiązaniu z pozwanym umowy o pracę na podstawie art. 55 § 1¹ kp bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia przez pracodawcę podstawowych obowiązków wobec pracownika polegających na: 1/. braku zapłaty wynagrodzenia za czerwiec 2020r., 2/. braku wynagrodzenia za okresy urlopu wypoczynkowego: 2680 zł za 26 dni w 2020r., 2330 zł za 26 dni 2019r. i 2100 zł za 26 dni 2018r. (k. 7-8). Pozwany otrzymał to oświadczenie woli powoda w dniu 16 lipca 2021r. (k.9).

W dniu 17 grudnia 2021r. pozwany przekazem pocztowym przekazał powodowi kwotę brutto 2620,99 zł tj. netto 1.940,03 zł tytułem wynagrodzenia za pracę i wynagrodzenia chorobowego za czerwiec 2020r. (k.164-165, k.93, zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc) .

W dniu 22 grudnia także przekazem pocztowym kwotę 691,13 zł tytułem wynagrodzenia chorobowego za lipiec 2020r., zaś w dniu 27 grudnia 2021r. kwotę brutto 5934 zł tj. 4.272,61 zł tytułem ekwiwalentu za 43 dni niewykorzystanego przez powoda urlopu wypoczynkowego (rozliczenie k.166, (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc) .

W dniu 29 grudnia 2021r. pozwany przesłał powodowi świadectwo pracy (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc) .

Miesięczne wynagrodzenie powoda stanowiło kwotę 2.898,53 zł (k.92).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o dokumenty złożone do akt sprawy, w tym także i o dokumenty złożone przez powoda, w szczególności wydruki zapisów z karty kierowcy i rozliczenie podróży służbowych odbytych w czerwcu 2020r. W ocenie sądu, wydruki zapisów z karty kierowcy są wiarygodnym dowodem świadczącym o przebiegu tras wykonywanych w tym okresie przez powoda, pozwany zresztą nie kwestionował prawdziwości tych danych, jak też i nie kwestionował prawidłowości dokonanego i przedstawionego przez powoda elektronicznego rozliczenia wysokości należnych powodowi diet i ryczałtów za noclegi z tytułu odbytych przez niego w okresie od 1 do 19 czerwca 2020r. podróży służbowych. W ocenie sądu, rozliczenie to dokonane na podstawie zapisów dokonanych na karcie kierowcy zostało sporządzone prawidłowo i uwzględniało przepisy §13 i § 16 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w/s należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz. U. 2013. Poz 167) i załącznika do tego rozporządzenia – wysokość diety za dobę podróży zagranicznej oraz limitu za nocleg w poszczególnych państwach. Jak już wyżej podniesiono, pozwany nie kwestionuje ani przebiegu tras wskazanych na wydruku z karty kierowcy ani też dokonanego w systemie komputerowym rozliczenia należności z tytułu podróży służbowych, a więc te dokumenty złożone przez powoda uznać należy za wiarygodne, jak i jego zeznania które składał w trybie art. 299 kpc – co do tych okoliczności, należy obdarzyć walorem wiarygodności. Także za wiarygodne należy uznać zeznania powoda - co do innych istotnych dla ostatecznie przez powoda określonego przedmiotu sprawy okoliczności, w szczególności co do rozmów z pozwanym na temat wypłaty należności.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Roszczenie powoda zasądzenia na jego rzecz od pozwanego pracodawcy kwoty 6.105,04 zł tytułem diet i ryczałtów za noclegi z tytułu podróży służbowych odbytych przez niego w czerwcu 2020r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lipca 2020r. do dnia zapłaty, zasługuje na uwzględnienie.

Poza sporem jest, iż powód pracując w firmie u pozwanego jako kierowca w transporcie odbył w okresie od 1 do 19 czerwca podróże służbowe. Zgodnie z art. 77⁵ § 1 kp, pracownikowi wykonującemu na polecenie pracodawcy zadanie służbowe poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy, lub poza stałym miejscem pracy przysługują

należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową i przepis ten dotyczy wszystkich pracodawców. Natomiast w § 2 tegoż przepisu przewidziano, że Minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, wysokość oraz warunki ustalania należności przysługujących pracownikowi, zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej, z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju. Taki akt prawny został wydany i jest to – wskazane wyżej - Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej. Także art. 21a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (tekst jedn.: Dz. U. 2012.1155 z późn. zm.) stanowi, że kierowcy w podróży służbowej, przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem tego zadania służbowego, ustalone na zasadach określonych w przepisach art. 77⁵ § 3-5 k.p. Przepis ten, odsyłając wprost do art. 77⁵ § 3-5 k.p. nakazuje więc stosowanie, w szczególności §13 i § 16 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w/s należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz. U. 2013. Poz 167) i załącznika do tego rozporządzenia – wysokość diety za dobę podróży zagranicznej oraz limitu za nocleg w poszczególnych państwach. Zgodnie z § 7 rozporządzenia, dieta w czasie podróży krajowej wynosi 30 zł za dobę podróży a zgodnie z § 13 dieta w czasie podróży zagranicznej przysługuje w wysokości obowiązującej dla docelowego państwa podróży zagranicznej.

Jednakże § 3 art. 77⁵ kp stanowi, że warunki wypłacania należności z tytułu podróży służbowej pracownikowi zatrudnionemu u innego pracodawcy niż wymieniony w § 2, czyli zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej, określa się w układzie zbiorowym pracy lub w regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę, jeżeli pracodawca nie jest objęty układem zbiorowym pracy lub nie jest obowiązany do ustalenia regulaminu wynagradzania. Poza sporem jest, że pozwany pracodawca nie jest pracodawcą o którym mowa w §2 art. 77⁵ kp, nie ma w firmie u pozwanych regulaminu wynagradzania, a umowa o pracę łącząca strony nie zawierała postanowień, o których mowa w § 3, tak więc i zgodnie z § 5 tegoż przepisu, powodowi przysługują należności na pokrycie kosztów podróży służbowej odpowiednio według przepisów, o których mowa w § 2 czyli przepisy Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 29 stycznia 2013 r.

Zatem pozwany pracodawca winien powodowi wypłacać w okresie jego zatrudnienia wynagrodzenie ustalone w umowie o pracę w miesięcznej wysokości i należności z tytułu odbywanych przez powoda podróży służbowych. Poza sporem jest, że tak było aż do kwietnia 2020r., a dopiero za pracę w miesiącu czerwcu 2020r. pozwany pracodawca nie wypłacił powodowi na czas żadnej należności tj. ani wynikającego z zawartej umowy o pracę wynagrodzenia miesięcznego ani należności za podróże służbowe wyliczone w oparciu o przepisy Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013r., a wypłacił wynagrodzenie wynikające z umowy o pracę dopiero 17 grudnia 2021r., zaś należności z tytułu diet i ryczałtów za noclegi nie wypłacił w ogóle.

Powód jak wyżej podniesiono, w spornym okresie odbył podróże służbowe i w ocenie sądu, były to podróże odbyte na trasach i w okresach wynikających z dokumentacji przedstawionej przez niego zaś wysokość należności z tytułu tych podróży wynika z dołączonego „rozliczenia podróży zagranicznych”. Powód nie złożył do pracodawcy wprawdzie karty kierowcy, ale przecież pozwany na tamten czas dysponował zapisami z wykresówek z pracy tachografu i mógł te zapisy wtedy na bieżąco odczytać i wypłacić powodowi należności. Podnieść należy, że pracodawca do dziś powinien dysponować tymi zapisami jako, że zgodnie z art. 25 ust 2 ustawy o czasie pracy kierowców z dnia 16 kwietnia 2004 r. (Dz. U. nr 92 poz. 879 ze zm), pracodawca prowadzi ewidencję czasu pracy kierowców w formie: zapisów na wykresówkach, wydruków danych z karty kierowcy i tachografu cyfrowego, plików pobranych z karty kierowcy i tachografu cyfrowego i przechowuje te ewidencje przez okres 3 lat po zakończeniu okresu nią objętego. Zatem skoro powód zakończył faktycznie wykonywanie czynności kierowcy w firmie u pozwanego w lipcu 2021r. , to pracodawca ma jeszcze obecnie obowiązek tę dokumentację dotyczącą czasu pracy powoda przechowywać. Pozwany zaś, mimo wezwania sądu, nie złożył tych dowodów, z których wprost można by odczytać przebieg tras podróży służbowej odbytej w czerwcu 2020r. przez powoda. Jednakże ostatecznie pozwany nie kwestionuje wydruku przebiegu tras złożonego przez powoda, jak i rozliczenia należności z tytułu odbytych podróży, a więc uznać należy, że przyznaje fakt, że powód w czerwcu 2020r. odbył te podróże służbowe, a w związku z tym przysługują mu wyliczone należności z tytułu

diet i ryczałtów za noclegi. Wysokość wyliczonych diet i ryczałtów za noclegi w „rozliczeniu podróży zagranicznej” odpowiada zaś przepisom Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 29 stycznia 2013 r., a więc sąd – zgodnie z żądaniem powoda zasądził na jego rzecz kwotę dochodzoną przez niego tj. 6.105,04 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lipca 2020r. do dnia zapłaty.

Także uzasadnione jest żądanie powoda zasądzenia na jego rzecz od pozwanego pracodawcy ustawowych odsetek za opóźnienie od wypłaconej jemu w dniu 17 grudnia 2021r. kwoty netto 1.940,03 zł za okres od dnia wymagalności tego roszczenia tj. 11 lipca 2020r. do dnia wypłaty tj. 17 grudnia 2021r. oraz ustawowych odsetek za opóźnienie od wypłaconej jemu w dniu 27 grudnia 2021r. kwoty 4.272,61 tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy za okres od dnia wymagalności tj. od 17 lipca 2021r. do dnia wypłaty tj. 27 grudnia 2021r. Zgodnie bowiem z art. 481§1 kc w zw. z art. 300kp, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za okres opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jak już wyżej podniesiono, terminem płatności wynagrodzenia za pracę u pozwanego był dzień 10 następnego miesiąca, po danym miesiącu i pozwany winien w tych terminach wypłacić powodowi wynagrodzenie. Tymczasem wynagrodzenie za czerwiec 2020r. zostało powodowi wypłacone dopiero w dniu 17 grudnia 2021r., a więc powód ma pełne prawo, aby żądać przyznania jemu ustawowych odsetek za opóźnienie za okres od dnia 11 lipca 2020r. do dnia 17 grudnia 2021r. Jeżeli zaś chodzi o ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, to zgodnie z art. 171 § 1 kp, terminem wypłaty tej należności jest dzień rozwiązania stosunku pracy, co w przedmiotowej sprawie miało miejsce w dniu gdy pracodawca zapoznał się z oświadczeniem powoda o rozwiązaniu stosunku pracy tj. w dniu 16 lipca 2021r. Zatem powód ma prawo, aby żądać przyznania jemu ustawowych odsetek za opóźnienie za okres od dnia 17 lipca 2021r. do dnia 27 grudnia 2021r.

Natomiast żądanie powoda zasądzenia na jego rzecz od pozwanego kwoty 8.040 zł tytułem odszkodowania na podstawie art. 55 §1¹ kp wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 lipca 2021r. do dnia zapłaty nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 55 §1¹ kp, pracownik może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia wtedy, gdy pracodawca dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika. Zgodnie z tym przepisem, w takim przypadku pracownikowi przysługuje odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia.

W przedmiotowej sprawie stwierdzić należy, że powód sporządził w dniu 14 lipca 2021r. na piśmie skierowane do pracodawcy oświadczenie woli o rozwiązaniu z pozwanym umowy o pracę na podstawie art. 55 § 1¹ kp bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia przez pracodawcę podstawowych obowiązków wobec pracownika polegających na: 1/. braku zapłaty wynagrodzenia za czerwiec 2020r., 2/. braku wynagrodzenia za okresy urlopu wypoczynkowego: 2680 zł za 26 dni w 2020r., 2330 zł za 26 dni 2019r. i 2100 zł za 26 dni 2018r. , a pozwany otrzymał to oświadczenie woli powoda w dniu 16 lipca 2021r. Podnieść w tym miejscu należy, że pozwany po otrzymaniu tego jednostronnego oświadczenia woli powoda o rozwiązaniu z nim stosunku pracy miał bowiem obowiązek uznać, że doszło do rozwiązania stosunku pracy na podstawie art. 55 § 1¹ kp i winien wydać powodowi świadectwo pracy, w którym winno być wpisane, że stosunek pracy łączący strony rozwiązał się z dniem 16 lipca 2021r. bez wypowiedzenia ze strony pracownika art. 55 § 1¹ kp. Pracodawca jednakże może kwestionować wskazane przez pracownika przyczyny rozwiązania umowy w takim trybie oraz prawidłowość dokonania takiej czynności i może to uczynić w procesie o odszkodowanie przewidziane w art. 61¹ lub 61² kp , lub też - w razie wstrzymania się z wypłatą odszkodowania przewidzianego w art. 55 § 1¹ zd. 2 kp – także w procesie wytoczonym przez pracownika o to odszkodowanie.

Pozwany właśnie, choć ostatecznie w grudniu 2021r. wydał powodowi świadectwo pracy o treści zgodnej z oczekiwaniami powoda, to jednak nie wypłacił powodowi odszkodowania przewidzianego w art. 55 § 1¹ zd. 2 kp, podnosząc przede wszystkim przekroczenie przez powoda terminu do złożenia takiego oświadczenia woli, czyli naruszenie przepisów obowiązujących przy rozwiązywaniu umów o pracę bez wypowiedzenia.

W ocenie sądu, stanowisko prezentowane przez pozwanego pracodawcę w tym zakresie jest prawidłowe. Regulacja bowiem zawarta w art. 55 § 1¹ jest odzwierciedleniem art. 52§1 pkt1 kp, który dotyczy możliwości rozwiązania umowy w trybie dyscyplinarnym przez pracodawcę z powodu ciężkiego naruszenia przez pracownika jego podstawowych obowiązków, zaś z mocy odesłania zawartego w art. 55 § 2 zd.2 k.p, art. 52 § 2 k.p. jest stosowany odpowiednio, co oznacza, że pracownik może złożyć oświadczenie o rozwiązaniu umowy w ciągu miesiąca od dnia ostatniego naruszenia obowiązku przez pracodawcę. W treści oświadczenia woli z dnia 14 lipca 2021r. o rozwiązaniu z pozwanym umowy o pracę powód jako pierwszą przyczynę tej decyzji podał brak zapłaty wynagrodzenia za czerwiec 2020r. Oczywiście na tamten dzień był to fakt, bo jak wyżej podniesiono, pozwany pracodawca winien powodowi wypłacić wynagrodzenie za czerwiec 2020r. do 10 lipca 2020r., a tego nie uczynił i na dzień 14 lipca 2021r. dalej pozwany nie dokonał na rzecz powoda żadnej wypłaty z tego tytułu. Jednakże, skoro terminem wypłaty tej należności pracowniczej był dzień 10 lipca 2020r., to mając na uwadze treść art. 55 § 2 zd.2 k.p w zw. z art. 52 § 2 k.p., terminem w jakim powód mógł podjąć decyzję o rozwiązaniu z pozwanym umowy o pracę w trybie art. 55 § 1¹ k.p był jeden miesiąc od dnia 10 lipca 2020r., bo od tego momentu powód miał już wiedzę, że pozwany nie wypłacił mu wynagrodzenia za czerwiec 2020r. Powód zaś złożył przedmiotowe oświadczenie woli dopiero w lipcu 2021r., a więc znacznie po upływie tego miesięcznego terminu. Powód twierdzi, iż dopiero złożył to oświadczenie woli, gdy pozwany telefonicznie poinformował go w 2021r., przy czym powód nie pamięta daty podania tej informacji, iż z całą pewnością nie wypłaci mu tej należności, a wcześniej zbywał go informacjami, że to wynagrodzenie zostanie wypłacone. Jednakże przecież pozwany pracodawca już od 11 lipca 2020r. pozostawał w zwłoce w spełnieniu swojego podstawowego obowiązku wobec pracownika tj. wypłacenia jemu wynagrodzenia za pracę, a więc to wtedy, czyli 10 lipca 2020r. nastąpiło to naruszenie obowiązku pracodawcy wobec pracownika i od daty gdy powód powziął wiedzę, że pracodawca naruszył obowiązek wypłaty wynagrodzenia za czerwiec 2020r., biegnie termin przewidziany w art. 55 § 2 zd.2 k.p w zw. z art. 52 § 2 k.p.

Natomiast, jeżeli chodzi o drugą przyczynę podjęcia przez powoda takiej decyzji podaną w treści tego oświadczenia woli - brak wynagrodzenia za okresy urlopu wypoczynkowego: 2680 zł za 26 dni w 2020r., 2330 zł za 26 dni 2019r. i 2100 zł za 26 dni 2018r., to stwierdzić należy, iż powód w treści pozwu – w pkt 2-4 domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego pracodawcy tych właśnie należności, ale ostatecznie cofnął te żądania.

Sąd więc umorzył postępowanie w tym zakresie tj. co do żądania zasądzenia na rzecz powoda wynagrodzenia za okresy urlopu wypoczynkowego: 2680 zł za 26 dni w 2020r., 2330 zł za 26 dni 2019r. i 2100 zł za 26 dni 2018r., a także co do co do żądania wydania świadectwa pracy i wyrównania kwoty ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy, co uzasadnia przepis art. 355 kpc w zw. z art. 203§1 i 4 w zw. z art 469 kpc.

Cofnięcie przez powoda żądania zasądzenia na jego rzecz wynagrodzenia za okresy urlopu wypoczynkowego i umorzenie postępowanie w tym zakresie spowodowało, iż sąd nie odniósł się do zeznań powoda składanych w trybie art. 299kpc, w których zeznał on, iż przebywał na urloпах wypoczynkowych, a pracodawca jemu nie wypłacał wynagrodzenia za urlop. Jednakże nie ma to znaczenia przy ocenie, czy ta druga przyczyna podjęcia przez powoda takiej decyzji podana w treści tego oświadczenia woli - brak wynagrodzenia za okresy urlopu wypoczynkowego: 2680 zł za 26 dni w 2020r., 2330 zł za 26 dni 2019r. i 2100 zł za 26 dni 2018r., mogła być przyczyną rozwiązania przez powoda w lipcu 2021r. umowy o pracę, bo nawet gdyby przyjąć, że pozwany pracodawca istotnie nie wypłacał powodowi wynagrodzenia za okres, gdy przebywał on faktycznie na urlopie, a ostatnim takim miesiącem, jak twierdzi powód, był maj 2020r., to znowu, skoro terminem wypłaty tej należności pracowniczej, czyli wynagrodzenia za urlop był dzień 10 czerwca 2020r., to mając na uwadze treść art. 55 § 2 zd.2 k.p w zw. z art. 52 § 2 k.p., terminem w jakim powód mógł podjąć – z tej przyczyny, decyzję o rozwiązaniu z pozwanym umowy o pracę w trybie art. 55 § 1¹ k.p, był jeden miesiąc od dnia 10 czerwca 2020r., bo od tego momentu powód miał już wiedzę, że pozwany nie wypłacił mu wynagrodzenia za urlop na którym przebywał w maju 2020r.

Zatem uznać należy, że powód rozwiązał umowę z pozwanym pracodawcą w trybie art. 55 § 1¹ kp z naruszeniem art. 55 § 2 zd.2 k.p w zw. z art. 52 § 2 k.p., a w takiej sytuacji, nie ma on prawa do odszkodowania z art. 55 § 1¹ kp . Sąd więc żądanie powoda w tym zakresie oddalił.

Nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności uzasadnia przepis art.477²§1 kpc.

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc, zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Taka sytuacja zaistniała w przedmiotowej sprawie.

Zarządzenie: odp. wyroku z uzasadnieniem doręczyć powodowi z pouczeniem o możliwości złożenia apelacji do SO w Lublinie.